

Paradeiser Productions представляє:
Paradeiser Productions präsentiert:

Музичні театральні мініатюри про подію і відлуння,
китів і гриби, магію і втрату, ніч і туман
Musiktheaterminiaturen über Ereignis und Echo,
Wale und Pilze, Magie und Verlust, Nacht und Nebel

NANO OPERAS

НАНО ОПЕРИ

Тексти авторів з Театру Драматургів у Києві
Texte von Autorinnen des Theaters der Dramatiker*innen, Kyiv

ТЕАТР ДРАМАТУРГІВ

PARADEISER

1

Тетяна Киценко

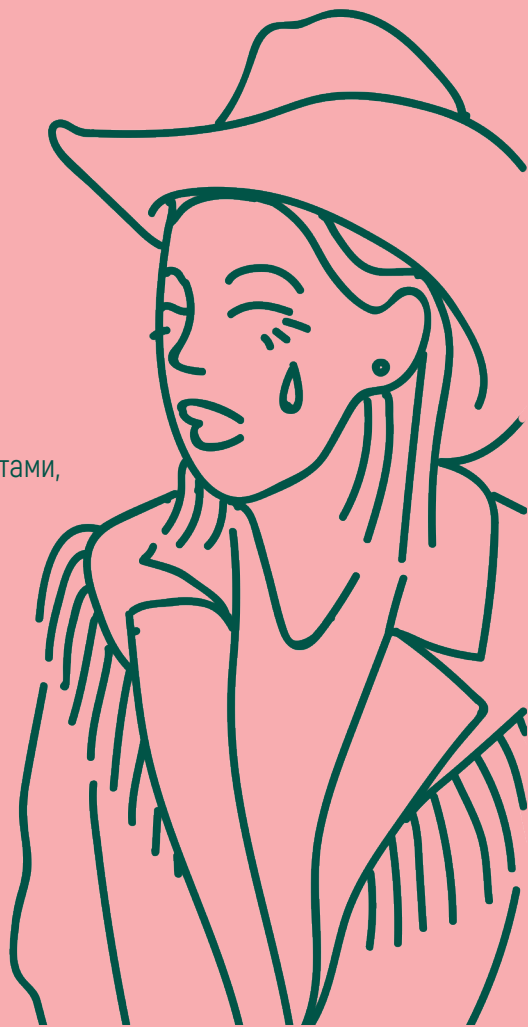
ЖІНКА ТА ЛАЙНО ✨

мене звать Україна,
тисячоліття тому називалася Русь,
маю я чорноземи славетні.
бо все лайно, що приходить сюди,
переробляю на добриво:
тож землі у мене родючі,
дуже-дуже-дуже родючі

shite - лайно! лайно! лайно!
shit - гівно! гівно! гівно!
...oh, holy shit!...

купи лайна, гори гівна стають гноєм,
гній - перегноєм,
перегній - чорноземом,
на чорноземі буде квітучий Едем,
Україна стане Едемом!

безумна людина жбурляється екскрементами,
безумна країна - кулями і ракетами
від сусіда, що вкрав ім'я моє - Русь,
смердюче гівно валить на землю мою -
тож бий - або махай лопатую!
розкидаймо лайно,
поки воно не поглинуло нас
в бридкій зливній ямі!
...oh, holy shit!...

летять ворожі гелікоптери,
ракети, чуєш, бахають?
а то т-р-р-рах-пах-пах! - звучать, як феєрверки,
але живіт землі розпанахують!
мати-китиця кричить за своїм малюком -
підводься, бери в руки зброю:
бий - або махай лопатою
нехай весь твій гнів стане потужним снарядом!

танковий металобрухт - в переробку,
тіла ворогів най удобрюють наші поля, без надгробків:
з ла-ла-ла-ла-ла-лайнном припрешся -
в ла-ла-ла-ла-ла-лайно повернешся!

у мене є два обличчя:
добрим я повертаюсь до світу,
злим дивлюся в лице ворогам
бачили мої роги? це роги священної корови,
послід мій гноем стає -
це Holy shit!

жах, лють, горе, страждання, помста, обурення,
розпач, відраз і смуток, тривога, біль, страх -
з цього навозу вирощуй рослини прекрасні:
з гніву – ковили,
з ненависті – вербу,
з огиди – вишневі дерева

ми - гриби із міцелію Всесвіту,
прекрасні лотоси, що ростуть із болота
no mud, no lotus!
ми - Holy shit!
ми - Holy shit!

нашу програму написано вітром:
знову навчитися
чути у феєрверках не вибухи, смерть та війну – але свято,
свято вишневого цвіту
...oh, holy shit!...

завод з переробки лайна – ON!
заповзято, невпинно, невтомно, come on!
без перерви на сон та обід:
гівно – на вишневий цвіт
гівно – на вишневий цвіт
гівно – на вишневий цвіт

дні, місяці, роки –
час, час,
час плине і перетравлює все:
і послід священної корови,
і отруйне вороже лайно
стають чорним добривом –
розкішним, м'яким і пухким,
легким і духмяним,
що пахне надією
на прийдешній врожай!
ла-ла-ла-ла-ла
лайно стає чорноземом –
але тільки коли добряче полежить:
ракети, переосмислені, вже не бентежать

лайно! лайно! лайно!
гівно! гівно! гівно!
...oh, holy shit!...

купи лайна, гори гівна стають гноєм,
гній - перегноєм,
перегній – чорноземом, на чорноземі буде квітучий Едем,
Україна стане Едемом!

Тетяна Киценко для зiна

феєрверки

Коли ще не знала, про що писатиму, я знайшла на ютубі звуки феєрверків. Сиджу, втикаю. Дала навушник чоловікові. Він: «Навіщо ти це слухаєш?!» Від цього реально рве дах.

Батько, колишній військовий, авторитетно пояснив: звук деяких феєрверків нагадує пуск ракет для «Градів», а деяких – постріли з мінометів.

Я ніколи вживу не чула ні «градів», ні мінометів. Чому ж мені так паморочливо тривожно від тих дебільних «салютів»?..

тема

могла б комедію я написати чи комерційну мелодраму, які глядач широкий зможе полюбити й зацініть.

а я вже другий рік невпинно про війну ковбашу, хоча тематику вже навіть лікар радить замінити.

новини про німців

Я завжди хотіла зробити з німцями проект про агресію. Бо після спілкування з німецькими колегами у 2016-му у мене склалося враження, що вони вважають будь-які прояви агресії неприпустимими. Ні, ви серйозно? Саме через запаковану агресію, була я впевнена, німецькі колеги вихідними настільки напиваються - якоюсь водкою чи коньяком.

Отже мене аж підкинуло, коли раптом зрозуміла, що написаний мною «Наношит» для німців мабуть аж надто агресивний. І коли Рут повідомила, що коротитиме текст, я подумала: «Ага! Ось воно!» І спитала, чи вона викидатиме рядки про те, що тіла окупантів мають удобрювати наші поля. Рут сказала: ні, просто може на репетиціях щось само собою трансформується. І що вважає прояви здорової агресії цілком виправданими.

Ну тобто. Теорія, яка жила в моїй голові понад 6 років цілковито спростована. І як тепер з цим жити? Може, потрібно все ж таки зробити з німцями проект про агресію.

Tetiana Kytsenko for the zine fireworks

When I still didn't know what I'd write about, I found sounds of fireworks on YouTube. Sitting there, zoning out. I gave one of my earbuds to my husband. He said, «Why are you listening to this?!» This truly makes the roof explode. My father, a former military man, authoritatively explained: the sound of some fireworks resembles the launch of rockets for «Grads», and some - shots from mortars.

I've never heard «Grads» or mortars in real life. So why do those dumb «salutes» make me feel so sickeningly anxious?..

the theme

A comedy or a romantic saga I could've spun,
Sure to be loved and appreciated by everyone.
Yet, on war I dwell, year two in this state,
Despite my doctor's plea to change the narrative slate.

news about germans

I've always wanted to do a project about aggression with Germans. Because after communicating with German colleagues in 2016, I got the impression that they consider any manifestations of aggression unacceptable. No, are you serious? I was confident that it was because of their repressed aggression that German colleagues get so drunk on weekends - with some vodka or cognac.

So, I was flabbergasted when I suddenly realized that the piece I wrote, «Nanoshit,» might be too aggressive for the Germans. And when Ruth announced that she would be shortening the text, I thought: «Aha! There it is!» And I asked if she was going to cut the lines about the bodies of occupiers having to fertilize our fields. Ruth said no, just maybe during rehearsals something will transform naturally. And that she considers manifestations of healthy aggression completely justified.

Well, in other words. The theory that lived in my head for over 6 years has been completely debunked. And how to live with this now? Maybe I should still do a project about aggression with Germans...

бар'єри

Я багато часу не мала English practice і трохи побоювалася мовного бар'єру при спілкуванні з німецькими колегами. І таки не обійшлося без складнощів. Коли ми говорили з Рут сам-на-сам, вона каже: «Я хочу зробити ритуал. Ти знаєш це слово?» Мабуть, в мене був якийсь дурний вираз обличчя, тому Рут поспішила пояснити: «Подивись, я написала це слово в чатику». Дивлюсь в чат, там Катя вислала зображення рісайклінг-палатки. Сміюся: «Класна палатка!» Мабуть, це була не та відповідь, якої очікувала Рут, тому вона пояснює далі: «Я переклала «ритуал» на українську, подивись в чатику». Я, в принципі, знаю і англійською. А в чаті ні до, ні після палатки ніц нема, тому читаю вгolos написані на палатці слогани: Recycling event. Make every day Earth Day! «Класно! – кажу – мені подобається!» Рут не здається і наполегливо продовжує про ритуал... Ладно, думаю: ритуал вочевидь буде з палаткою. Вже під кінець розмови збагнула: Рут писала мені в чаті зума, а дивилася я в чаті у телеграмі. Але мовний бар'єр тут, здається, ні до чого.

інструменти

Катя вислала фото і відео з «інструментами» Кая – купою якогось барахла – дитячі іграшки, кришечки, баночки... «Прикольнo!» – кажу. А сама думаю: «Ха! У нас Шмурак ще років 10 тому цілу годину за допомогою якихось гучних хрени імітував шум міста і називав це концертом. Знайшли, чим здивувати!» А Катя раптом каже: «Ці «інструменти» - наче предмети, які ми лишили вдома і які зараз існують тільки в наших спогадах». І мене, знаєте, пройняло. Аж до сліз.

відео репетиції

«Боже, що це? Чому акторка весь час дивиться у листок, скіки там того тексту?! ... Ну що за кволу ниточку вона взяла для фокуса, не знайшли їй нормальної мотузки?! ... Ні, послухайте, або пульт – або укулеле! Вони явно сперечаються і один одному заважають! ... Чому на акторці ковбойська шляпа, хіба у них проводять хоч якісь ритуали, ба більше в Україні?!» Це коротко про те, як я дивилася відео першої частини, або дурним драматургам пів роботи не показують.

barriers

I hadn't had much English practice for a while and was a bit afraid of the language barrier when communicating with German colleagues. And indeed, it was not without difficulties.

When Ruth and I had a one-on-one conversation, she says, «I want to make a ritual. Do you know this word?» I must have had a strange expression on my face, so Ruth rushed to explain, «Look, I wrote this word in the chat.» I look in the chat, there Katya sent a picture of a recycling tent. I laugh, «Cool tent!» Apparently, this was not the response Ruth was expecting, so she continues to explain, «I translated 'ritual' into Ukrainian, look in the chat.» I, in principle, know it in English too. And in the chat, there is nothing before or after the tent, so I read aloud the slogans written on the tent: Recycling event. Make every day Earth Day! «Cool! - I say - I like it!» Ruth does not give up and persistently continues about the ritual... Okay, I think: clearly, the ritual will involve the tent.

tools

Katya sent photos and videos with Kai's «tools» - a pile of some junk - children's toys, lids, jars... «Cool!» - I say. And to myself, I think: «Ha! Our Shmurak, about 10 years ago, imitated the noise of the city for a whole hour using some loud nonsense and called it a concert. You think you can surprise me with that!» But Katya suddenly says, «These 'tools' are like the objects we left at home and which now exist only in our memories.» And you know, it moved me. Even to tears.

rehearsal video

«Oh my God, what is this? Why is the actress always looking at the sheet, how much text is there?! ... Why did she choose such a frail thread for the trick, couldn't they find her a proper rope?! ... No, listen, either the remote control or the ukulele! They obviously argue and interfere with each other! ... Why does the actress have a cowboy hat, do they perform any rituals, let alone in Ukraine?!» This is briefly about how I watched the video of the first part, or you better not show half the job to the foolish playwrights.

2

Юлія Гончар
ГРИБИ

Я плачу. Ручка, що стирається, закінчилась. Я втомилась. Просто треба іти спати. Я нічого ще не написала. Я напружена. У мене все чешеться. З деякими людьми важко комунікувати. Лист знову повернений адресату. Мені. Заснути не вийшло. Писати не вийшло. Як бути з /// чому вона мене так тригерить? Як вірно (не)реагувати? Лікарка сказала дотримуватись дієти. Жодних анти-компліментів, але важити 67 кг при ваших звичайних 57 кг...Сльози приносять полегшення. Мені треба розказати історію про гриби. Сьогодні ЛП приклала вухо - слухавку до мого животу та ми слухали серцебиття і ворухіння нового. Посудомийка вправно займається своєю справою, голуби на пероні Варшави їбуться і цілуються потім. Я плачу, набираю вагу, хочу допомоги - написати, розказати, поплести, менше їсти шоколаду. На огляді ще був момент: ЛП: Лягай на кушетку!

Я полізла на крісло.

ЛП: На кушетку кажу!

Я зняла штани, як виявилось, робити цього не треба було.

ЛП: Навіщо зняла?

Я: Щоб ви на мої ноги подивились.

Тоді вона злегка доторкнулась до моїх ніг, сказала, що на УЗД дозатор зручніший і їй потрібен такий же.

У вікні в будинку навпроти гріється на підвіконні рудий кіт. У мене з'являється відчуття тепло, приємне: ніби повертаюсь зі школи весною, вулицями біжить вода, тепло і неминуче переможе тепло і життя, руде світло у вікнах, секс навколо - стає навіть соромно за життя, воно таке з домашньою провиною - напіввідкриті двері, зелений папуга на бильцях нашого балкону, я їм суп, і це все в Києві - де папуги літають в обмеженому просторі, їх тут на природі не зустрінеш. А тут стається диво і він дивиться просто на мене.

Розглядати людей, розглядати тварин, розглядати гриби так цікаво, як передати текстом це життя? Як передати звуком це життя? Як відтворити творити.

Julia Gonchar

MUSHROOMS

I'm crying. The erasable pen is finished. I'm tired. I just need to go to bed. I haven't written anything yet. I'm stressed. I itch everywhere. It's hard to communicate with some people. The letter is returned to the sender again. To me. I didn't manage to fall asleep. I didn't manage to write. How to deal with /// why does she trigger me so much? How to react (not react) correctly? The doctor said to follow a diet. No anti-compliments, but weighing 67 kg at your usual 57 kg... Tears bring relief. I need to tell a story about mushrooms. Today LP put her ear - the receiver to my stomach and we listened to the heartbeat and movements of the new one. The dishwasher is skillfully doing its job, pigeons on the platform in Warsaw are fucking and then kissing. I cry, gain weight, want help - to write, to tell, to swim, to eat less chocolate. There was also a moment during the check-up:

LP: Lie on the couch!

I climbed onto the chair.

LP: I said on the couch!

I took off my pants, as it turned out, I didn't need to do that.

LP: Why did you take them off?

Me: So you can look at my legs.

Then she lightly touched my legs, said that the USG dispenser is more convenient and she needs the same.

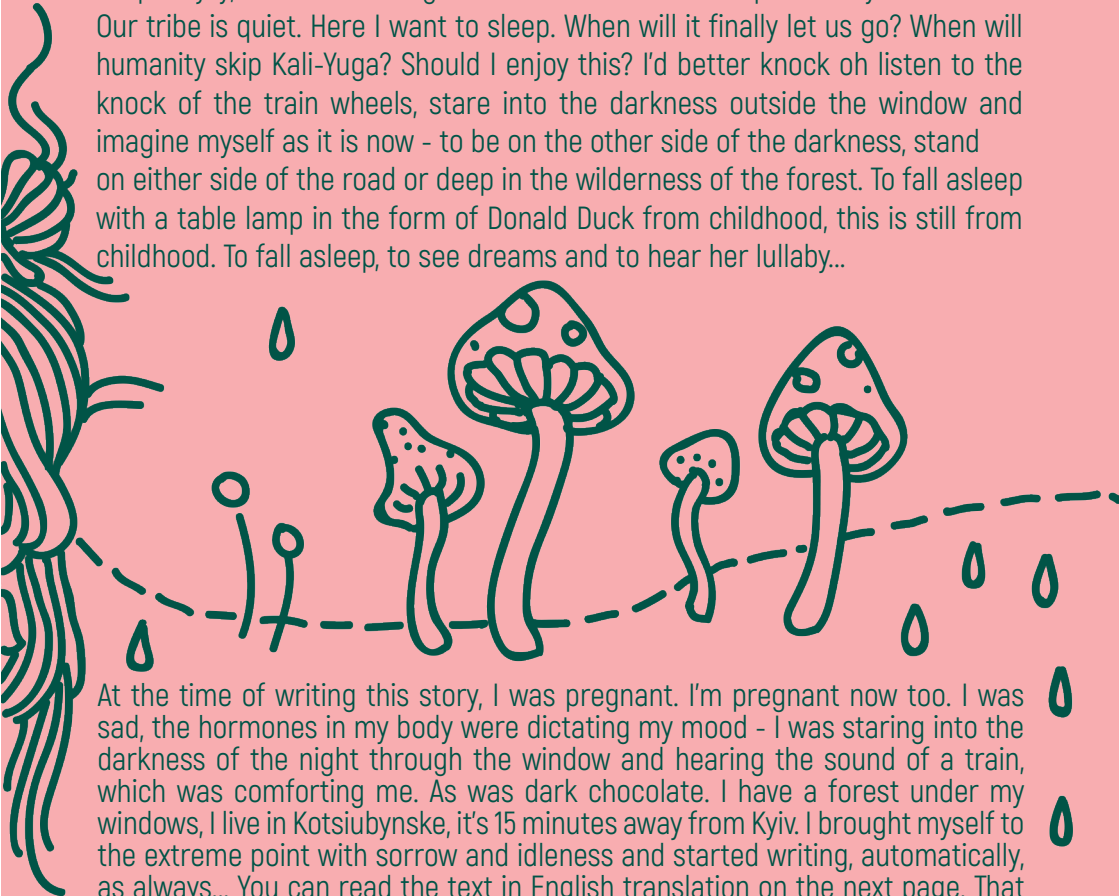
In the window of the house opposite, a red cat is warming up on the windowsill. I get a warm, pleasant feeling: as if I'm returning from school in the spring, water is running in the streets, warmth and life inevitably win, red light in the windows, sex around - it even becomes embarrassing for life, it is so with domestic guilt - half-open doors, a green parrot on the balustrades of our balcony, I'm eating soup, and this is all in Kyiv - where parrots fly in a limited space, you will not meet them in nature. But here a miracle happens and he is looking straight at me.

Studying people, studying animals, studying mushrooms is so interesting, how to convey this life with text? How to convey this life with sound? How to reproduce create create

Як звучить помираючий гриб? Чи він відчуває кінець існування цієї форми буття? Чи він плаче за втраченим міцелієм, за розпорощеними спорами, чи знає свій рід? Як інші гриби збираються навколо нього, почувши той...шепіт? Розказують, перебиваючи один одного одна одну одні одних свої історії життя. Я знаю німецьку і можу розказувати історії німецькою, як-то казки братів Грімм, Братів Грамм, Братів Грибів, Гратів Брамм..Я співатиму турецькою. Я покажу мовою жестів свій таємний перформанс. Я інтровертка з дитинства, мені і зараз важко проявляти ініціативу, коли всі засинають, переходять у простір альфа-хвиль, я співаю їм свої колискові. Вони не оцінять? Вони аплодуватимуть вранці своїм снам, а не мені. Але хто ж як не я навіюю на них ці сни? Мені достатньо приємного солодкого відчуття тихої радості, тихості. Ця тихість - особливість нашого роду. Наше плем'я негаласливе. Ось і спати хочу. Коли нас нарешті відпусне? Коли людство перестрибне Калі-Югу? Чи маю насолоджуватись цим? Я краще постукаю ой послухаю стукіт колес потяга, вдивлюсь в темряву за вікном і уявлю себе як це зараз - бути з того боку темряви, стояти обабіч дороги чи геть глибоко в нетрях лісу. Засинати з настільним світильником у формі Дональда Дака ще з дитинства, це ще в дитинстві. Засинати, бачити сни і чути її колискову...

В час написання цієї історії я вагітна. Зараз я теж вагітна. Я була сумна, гормони в організмі визначали мій настрій - я дивилась у темряву ночі з вікна і чула звук потягу, який мене заспокоював. як і чорний шоколад. Під вікнами у мене ліс, я живу в Коцюбинському, це 15 хвилин від Києва. Я довела себе сумом і бездіяльністю до крайньої точки та почала писати, автоматично, як завжди... Ви можете прочитати текст в англ перекладі на сторінці поряд. Це і є моя рефлексія на життя і момент тоді.

What does a dying mushroom sound like? Does it feel the end of existence in this form of being? Does it cry for the lost mycelium, for the dispersed spores, does it know its kin? How do other mushrooms gather around him, hearing that... whisper? They tell their life stories, interrupting one another. I know German and can tell stories in German, like the fairy tales of the Grimm Brothers, the Gramm Brothers, the Mushroom Brothers, the Bramm Grates..I will sing in Turkish. I will show with sign language my secret performance. I've been an introvert since childhood, it's still hard for me to show initiative, when everyone falls asleep, moves into the realm of alpha waves, I sing them my lullabies. They won't appreciate it? They will applaud their dreams in the morning, not me. But who if not me will inspire these dreams in them? The pleasant sweet feeling of quiet joy, silence is enough for me. This silence is a peculiarity of our kind. Our tribe is quiet. Here I want to sleep. When will it finally let us go? When will humanity skip Kali-Yuga? Should I enjoy this? I'd better knock oh listen to the knock of the train wheels, stare into the darkness outside the window and imagine myself as it is now - to be on the other side of the darkness, stand on either side of the road or deep in the wilderness of the forest. To fall asleep with a table lamp in the form of Donald Duck from childhood, this is still from childhood. To fall asleep, to see dreams and to hear her lullaby...

At the time of writing this story, I was pregnant. I'm pregnant now too. I was sad, the hormones in my body were dictating my mood - I was staring into the darkness of the night through the window and hearing the sound of a train, which was comforting me. As was dark chocolate. I have a forest under my windows, I live in Kotsiubynske, it's 15 minutes away from Kyiv. I brought myself to the extreme point with sorrow and idleness and started writing, automatically, as always... You can read the text in English translation on the next page. That is my reflection on life and the moment back then.

3

Ірина Гарець

ЧАС І БЕЗОДНЯ

Я боюся виходити звідси
Мені тут тепло і все зрозуміло.
Я ліпше вам розкажу казку. Я люблю казки. Напевно наразі час казки.
До мене Час ще не прийшов.
Він прийшов для казки.
Колись давно, а можливо недавно жила собі глибока Безодня. Вона була
наповнена Туманом і Ніччю.
Було тихо, спокійно і стабільно. Настільки стабільно, спокійно і
тихо, що нічого не відбувалося.
Безодню це влаштовувало. Вона панувала над усім.
Але одного разу до Безодні завітав Час. Вона запросила його до себе,
щоб він був її вірним слугою.
Час не захотів бути слугою Безодні. Тоді Безодня вирішила знищити
Час. Але це було неможливо.
Час знищити не можна. Тоді Безодня спробувала пришвидшити його. Час
розсміявся у відповідь. Не
вдалося Безодні і уповільнити Час. Вона була розчарована. Час все вирішує
сам за себе, він вільний і
незалежний. Саме Безодня сказала вперше цей вираз : Прийшов мій Час.
Коли він приходить починає щось відбуватися. В цей раз теж сталося щось...
Туман помітив, що Ніч
прекрасна, а Ніч зрозуміла, що Туман неймовірно привабливий. Вони закру-
жляли в танці. Спочатку
повільно, але потім все стрімкіше і стрімкіше, немов вихор. Обійми ставали
міцнішими, вихор
стискався і перетворився на яйце . Яйце розкололося і з'явилася Земля і
Небо.

Небо і Земля пам'ятають танець з якого вони народилися. В кожній маленькій частинці, яка наповнює землю і небо цей танець триває. Він не має початку і кінця, немає рівних ліній.. Рух не припиняється.

Навіть якщо ми цього не бачимо. Ви бачили як танцюють частки пилу на сонячному промінні?

Танцюють частинки всередині клітини. Життя обрало рух.

Бездня ж образилася на Час. Він порушив її плани на спокій, стабільність і панування. Від безсилля

вона заплакала і полетіла на край всесвіту, де утворила Чорну діру. Бездня поглинала в неї все, що

порушувало її спокій і навчилася ховатися від Часу. А сльози Бездні впали на землю і утворили нові

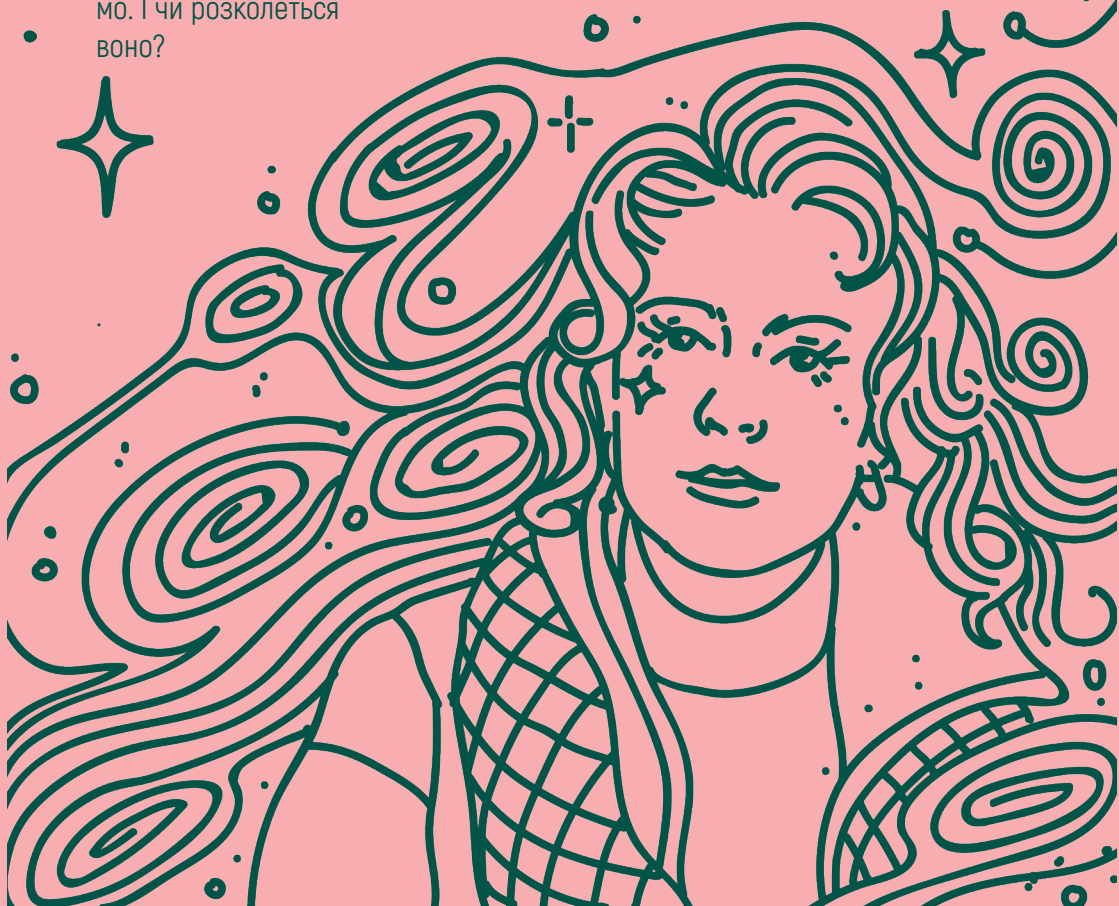
маленькі безодні.

Час не знаходить Бездню в чорній дірі. Але це тимчасово. В нього є робота

- діти безодні. Як тільки

вони наповнюються Туманом і Ніччю - Час приходить до них. А далі ви вже знаєте, що трапляється.

Народжується нове яйце. І що буде коли воно розколеться - нікому не відомо. І чи розколеться воно?

До речі, ви знаєте, якщо будь-який предмет довго обертати навколо його осі, то ми побачимо коло-
яйце. Дівчата зроблять з нього писанку і подарують друзям на Великдень, а казковий злодій сховає в ньому смерть, мишка спробує розібити, а діти позбирають до кошика. Час дає вибір тому, хто або що знаходиться всередині яйця. Він/вона/воно може залишитися в яйці у

Бездні, або вийти назовні.

Він запитує. Поки ти думаєш Час пришвидшується, ти обираєш, а потім

В Безодні плину Часу немає... і якщо він піде, то шанси, що він повернеться дуже маленькі.

Мені здається він прийшов. Мій Час.

Треба обирати: я залишаюся тут всередині назавжди(ніколи), або стану чимось новим.

Мені тут добре.

Я все тут знаю. Тут тихо і спокійно. Тут немає руху.

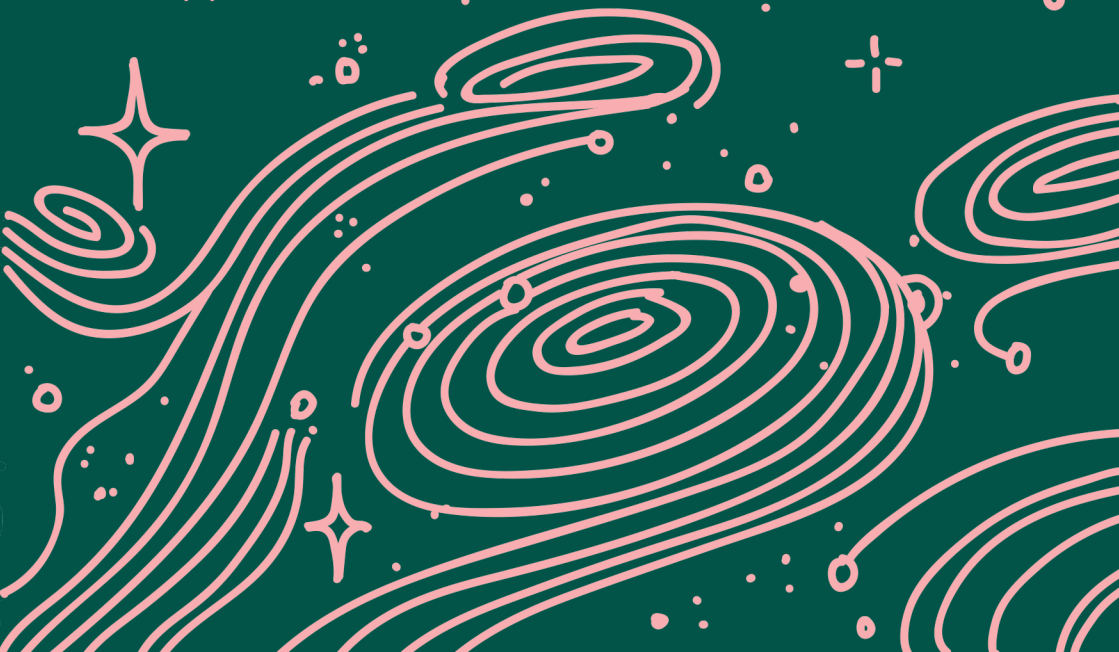
Може не робити помилки і залишитися тут?

А може буде помилкою, якщо я залишуся?

Якщо я залишу свою Безодню, вона утворить Чорну діру?

Що там, назовні? Там небезпечно? Чи зможу я танцювати? З ким я буду?

Хто я буду?

6 Ірина Гарець

Коли дізналася про завдання, обрала тему « Хаос». Мій чоловік сказав: « Іро, це ж про тебе»

Він мав на увазі, що в розмові я можу почати речення одним, а закінчити зовсім іншим. Ще навздогін додати друге, яке зовсім не пов'язано з першим.

Це особливість мислення, вірніше його швидкості, поки мій мовний апарат видає звуки, думки сягають Евересту, роблять підйом і спускаються вниз по-плавати в Червоному морі. Це ускладнюють комунікацію, але мене люблять і прощають) Ставляться з розумінням.

Так я можу спілкуватися з близькими, коли я веду лекцію чи тренінг, я структурована, принаймні я так думаю) А думаю я.. вам вже зрозуміло як)

Прочитавши міфи про Хаос, мене вразило , що в результаті, з чогось незрозумілого було утворено яйце. Слов'яни надавали цій формі багато сенсу. І ритуалів з яйцем ми маємо безліч.

Я думала про вічний спір, що було першим, курка чи яйце, про писанки(-це яйця які оформлюють до Великодня в різний спосіб). Згадувала виставку просто величезних писанок у Львові, які були ніби картинами, яйця Фаберже і багато казок, в який яйце було головним героєм, навіть носієм смерті, про фолікул жінки і багато іншого.

Яйце стало першоджерелом руху. А наука підказала, що рух народжує саме хаотичне переміщення найменших частинок. Той самий броунівський рух.

Тоді я шукала, що є противагою руху і що має тяжіння до сталості. Знайшлася Чорна діра, зі своїм горизонтом подій. Вразило, що маленька по розміру краплинка, яка тут важить грами, там, у дірі, важить тонни. Уявила собі невагому пір'інку вагою в кілька тонн.

І звісно про війну і Путіна. Про прагнення до шаленої сталості в переконаннях і злобі, які, як в чорній дірі важать мегатонни. І до цих думок не проходить світло і час, як в горизонті подій.

І нарешті про вибір і про розвиток. Якщо відмінити броунівський рух- завмре розвиток. Всі частинки будуть рухатися в одному напрямку - до чорної діри.

Я люблю свій хаос. І люблю свого чоловіка.

Iryna Harets

When I found out about the task, I chose the topic «Chaos». My husband said: «Ira, this is about you.» He meant that in conversation, I can start a sentence with one thing and end with something completely different. I might even add a second point, which is not at all related to the first. This is a feature of my thinking, or rather its speed - while my speech apparatus is making sounds, my thoughts reach Everest, make an ascent and descend to swim in the Red Sea. This complicates communication, but I'm loved and forgiven) People understand. This is how I can communicate with close ones. When I give a lecture or training, I'm structured, at least I think so) And I think... you already understand how) Reading the myths about Chaos, I was struck that, in the end, something unintelligible formed an egg. The Slavs gave a lot of meaning to this shape. And we have countless rituals with an egg. I thought about the eternal debate about what came first, the chicken or the egg, about pysankas (these are eggs that are decorated for Easter in various ways). I remembered an exhibition of huge pysankas in Lviv, which were like paintings, Fabergé eggs, and many fairy tales in which the egg was the main character, even a harbinger of death, about a woman's follicle and much more.

The egg became the source of movement. And science suggested that movement is born of the chaotic displacement of the smallest particles - the same Brownian motion. Then I looked for what is the counterweight to movement and what gravitates towards stability. I found a Black hole, with its event horizon. I was struck by the fact that a small droplet, which here weighs grams, there, in the hole, weighs tons. I imagined a weightless feather weighing several tons.

And of course, about the war and Putin. About the desire for insane stability in beliefs and malice, which, like in a black hole, weigh megatons. And to these thoughts, neither light nor time passes, like in the event horizon. And finally, about choice and development. If you cancel Brownian motion, development will cease. All particles will move in one direction - towards the black hole.

I love my chaos. And I love my husband.

4

Оля Мацюпа КИТИ

Занурення

Журналіст: Як тебе звати?

Дівчинка з Азовсталі: Аліса!

Журналіст: Що ти хочеш сказати?

Дівчинка з Азовсталі: Хочу, щоб мене евакуювали.

Журналіст: Де ти знаходишся?

Дівчинка з Азовсталі: В бункері[1]

1. Зона комфорту. Тут і там, і тут, і там, і...

Оповідач: Уявіть себе ақвалангістом, який ниряє і вивчає водні безодні, з надією знайти мушлю з перлами або послання у пляшці, а потім випливає наверх і його друг каже, давай но наловимо лобстерів у сонячний полудень. Уявіть собі, що ви ловите цих лобстерів, сидячи у човні під легкими хмаринами ви відчуваєте поштовх. Поштовх у воді. Звук поштовху. А потім темно і ви з цілим відром лобстерів, яких щойно наловили. Ви наче в темному тунелі, який все вужчає і вужчає. І от вас хвилею води виплюскує у воду і ви знову бачите світло. Лише через деякий час ви усвідомите, що вижили. Ви вижили, побувавши у пащі кита, який вас виплюнув, долею випадку, як і проковтнув. Вас би могли назвати пророком Йоною 21 століття. Важливо, що ви цього разу могли б скласти конкуренцію використаним поліетиленовим пакетам і великій кількості пластику. Все ж, уявіть, що вам вдалося вижити. Така ситуація дійсно відбулася одного разу з однією людиною. Це ж могли бути ви. Що б ви зробили? Чи ви б змінили своє життя після цього? Чи зробили щось таке, чого ніколи до того не робили? Деякі люди після таких життєвих щасливих потрясінь починають вірити в Бога. Отже, чи ви б пішли рятувати місто, поселили б у себе вдома людей, які пливуть човнами серед Середземного моря, тікаючи від диктатури, бідності, війни, голоду, посухи, можливо самих себе? Цього не обов'язково робити. Але ми маємо привілей жити у місці без потрясінь тут і тепер. У вас є можливість подумати про це. І щось вибрати. Що б ви вибрали? Що є вашою зоною комфорту, яку ви готову залишити?

(тут люди можуть писати якісь свої думки і кидати потім це у воду на якомусь матеріалі, який не промокає і їх навіть якщо вийде можна почитати вкінці)
Звуки китів, ехолокація кашалотів, Музика...

3. Зона насильства і перемоги. Сила голосу і слабкість відстані, і сила голосу, і...

Журналіст: Як тебе звати?

Дівчинка з Азовсталі: Аліса!

Журналіст: Що ти хочеш сказати?

Дівчинка з Азовсталі: Хочу, щоб мене евакуювали.

Журналіст: Де ти знаходишся?

Дівчинка з Азовсталі: В бункері.

Журналіст: Тобі тут подобається?

Дівчинка з Азовсталі: Я хочу додому.

Військова з Азовсталі, матір: Я була в бункері в Азовсталі, з дитиною, з дочкою. Коли Червоний хрест зробив зелені коридори для цивільних, мене спробували вивезти з цивільними. Нас повезли в Безіменне. Там, я звісно не пройшла фільтрацію, так як я – військова. Вони про це зразу дізналися. Сказали, що мене затримують на 30 днів, а дитину скоріш за все заберуть в дитбудинок. Але Червоний хрест дозволив подзвонити мамі. Мама сказала, щоб я будь яким способом привезла дитину до Запоріжжя. І страшно стало, коли нас почали розлучати[2].

Оповідач: Коли розлучають дитя кита з його матір'ю, самиця видає дуже сильні звуки. Розлука – крик, який може зафіксувати лише апаратура – це герци, недоступні для людського вуха. Ці звуки поширюються на велику відстань. Так мама кличе своє маля.

Занурення

у той час, коли море холодом обпікає береги промислового степового міста, риби, молюски, маленькі плоскі ракоподібні, морські жолудії, які обсіли моє величезне тіло – колишуться разом з водою між західною і східною течією

я – риба не риба у водах, яка потребує повітря-а-а-а-а-а-а-а,
я живу тут і там

я завжди себе ношу з собою, моя сила – у моїх мандрах

я б хотів потішити кожну мадонну з дітям, яка біжить від лиха і дитя її плаче за іграшковим осликом, якого на минулій зупинці не вийшло знайти у валізі. Він обов'язково знайдеться.

Ольга Мацюпа

КИТИ. моя особиста любов.

початок з епілогу

Вчора, 10 березня 2023 року я прочитала новину, що у Канаді померла остання косатка, яка прожила у неволі 50 років. Тепер соцмережі і телефон сам підсуває мені матеріали про китів – я кожного дня, не шукаючи, дивлюсь різноманітні рілзи у фейсбуці та інстаграмі – десятки коротких відео, в яких косатки, кашалоти чи сині кити та інші найбільші тварини планети розтинають воду своїми прекрасними хвостами, перекидуються, співають і радіють життю. Часто їм услід радісно кричать люди з човнів, які знімають ці відео. Серед цих прекрасних роликів, які діють терапевтично, знайшлась і новина про останню косатку у неволі.

ДИТИНСТВО

Я люблю китів з дитинства. Можливо в попередньому житті, в яке не вірю, я була китом. У це б я хотіла повірити. Як я була малою, мене захоплювали телепередачі, коли показували китів. Я магнетично сиділа біля телевізора і намагалась уявити цю величну величину. Я постійно розпитувала тата про рибу-кит. Коли ми їхали електричкою до бабусі, я питала, а якби кит ліг на колію, скільки шпалів він би зайняв? А якби кит став вертикально, то чи досяг би неба? А скільки вагонів завдовжки може вмістити кит? Мені хотілось усе міряти китами. Скільки автомобілів в заторі вмістив би кит? А скільки треба китів, довжина яких би відповідала відстані зі Львова до Стрия – містечка, біля якого жила моя бабуся. Тато досі згадує ці смішні питання.

терапія

Того року, коли почалась війна, а саме, коли Росія анексувала Крим і напала на Донбас, я опинилась у столиці Хорватії – Загребі. У мене там було невеличке стажування в Театральній Академії. Студенти, з якими я ходила на заняття як вільна слухачка переймались своїми юнацькими справами, робили читки п'єс про споживацьке суспільство і критику капіталізму, а от покоління викладачів постійно говорило зі мною про війну. Мені ніби розпитували, але насправді більше згадували і розповідали про свій досвід і відчуття війни в часі розпаду Югославії у 90-х. Перша квартира, яку я знімала у Загребі, була досить некомфортною. Я тоді чи не вперше залишилась одна у чужому місті. Якось я дивилась новини з фронту, здавалось, що світові прийде кінець, я багато плакала, а потім просто увімкнула собі відео, як плавають і співають кити.

Olha Matsiupa

WHALES. my personal love.

beginning with the epilogue

Yesterday, on March 10, 2023, I read the news that the last killer whale died in Canada after living in captivity for 50 years. Now social networks and the phone itself are suggesting materials about whales to me - every day, without searching, I watch various reels on Facebook and Instagram - dozens of short videos where killer whales, sperm whales or blue whales and other largest animals on the planet cut through the water with their beautiful tails, flip over, sing and enjoy life. Often, people in boats who shoot these videos joyfully shout after them. Among these beautiful clips, which have a therapeutic effect, I found the news about the last killer whale in captivity.

childhood

I have loved whales since childhood. Maybe in a previous life, which I don't believe in, I was a whale. I would like to believe that. When I was little, I was fascinated by TV shows featuring whales. I sat magnetically in front of the TV and tried to imagine this grand size. I constantly asked my dad about the fish-whale. When we traveled by train to grandma, I asked, if a whale lay on the tracks, how many sleepers would it take up? And if the whale stood vertically, would it reach the sky? How many carriages in length can a whale accommodate? I wanted to measure everything in whales. How many cars in a traffic jam would a whale fit? And how many whales would it take to cover the distance from Lviv to Stryi - a town near where my grandmother lived? My dad still remembers these funny questions.

therapy

The year the war began, specifically when Russia annexed Crimea and attacked Donbas, I found myself in the capital of Croatia - Zagreb. I had a small internship at the Theater Academy there. The students I attended classes with as a free listener were concerned about their youthful affairs, they were reading plays about consumer society and criticizing capitalism, but the generation of teachers constantly talked to me about the war. It seemed they were questioning me, but in fact they were more recalling and telling about their experience and feelings of the war during the collapse of Yugoslavia in the 90s. The first apartment I rented in Zagreb was quite uncomfortable. I was then, perhaps for the first time, left alone in a foreign city. Once I was watching news from the front, it seemed that the world would end, I cried a lot, and then I simply turned on a video of swimming and singing whales.

Я дуже добре пам'ятаю цей осінній день. Це мені тоді дуже допомогло спривитись з ситуацією. Іноді здається, що міф про землю, яку тримають на собі кити, не такий вже й безглуздий.

наноопера

Коли Юля Гончар запропонувала теми, я одразу вибрала китів. Цілий тиждень я дивилась короткі відео, вмикала аудіозаписи співів. Паралельно я слухала прелюдії, фуги і токати Баха, слухала Арво Пярта. І звісно я замовила книги з бібліотеки. Одна з них – це розумна енциклопедія про еволюцію під назвою «Коли кити мали ноги» Дкгала Діксона (Dougal Dixon). Інша «Прихована геніальність тварин», Катаріни Якоб (Katharina Jakob), з якої я дізналась про «мультикультурні спільноти» кашалотів. Художньою книгою став цього разу не «Мобі Дік», а «Історія білого кита» чилійського письменника Луїса Сепульведи (Luis Sepúlveda) про кашалота, який під час полювання на китів захищав поселення лафкенче (Lafkenche) – людей моря, члени якого за легендою могли перетворюватись в китів для поховальних обрядів. Свій текст я писала р рівновагою ритміки, поезії і того, що подорож під водою і будь-яка міграція – це насправді суперсила, можливо людям у цілому світі слід порефлексувати над цією ідеєю?

ну як без Нетфлікса?

Якось так вийшло, що кити ще з 2014 для мене особисто переплетені з війною. Таке неpojєднані сутності на екрані мого телефону і комп'ютера. На Нетфліксі я не подивилась жовного фільму чи серіалу, дотичного до воєнної тематики, зате подивилась документалки про сміття, магічні Анди, пінгвінів і ще купу робіт, які показують, що нашій планеті може прийти кінець, Важливим став документальний фільм «Blackfish» про самця косатки, якого люди назвали Тілікум після того як вловили маленьким у морі і розлучили з матір'ю. Коли тварина стала дорослою, то вбила кількох тренерів. Фільм розповідає про шоу з косатками, які організувала компанія SeaWorld. Для тренувань і показів відловлювали малюків косаток і розлучали з матерями, поміщуючи цих тварин у закритий простір вузьких басейнів. В одному з таких басейнів одна самка косатки якось народила маля. І через деякий час його вирішили розлучити з мамою вочевидь для своїх комерційних експлуатаційних потреб. Коли маля забрали, матір-косатка була дуже тривожна і якийсь час видавала дуже сильні звуки, які недоступні людському вуху. Такі звуки в китів лунають на дуже велику відстань. Так матір кликала свою дитину.

I remember that autumn day very well. It helped me a lot to cope with the situation. Sometimes it seems that the myth about the earth, which is supported by whales, is not so absurd.

nanoopera

When Julia Gonchar proposed the topics, I immediately chose whales. For a whole week, I watched short videos and played audio recordings of whale songs. At the same time, I listened to Bach's preludes, fugues, and toccatas, listened to Arvo Pärt. Of course, I ordered books from the library. One of them is an insightful encyclopedia about evolution called «When Whales Had Legs» by Dougal Dixon. Another one is «The Hidden Genius of Animals» by Katharina Jakob, where I learned about the «multicultural communities» of sperm whales. The artistic book this time was not «Moby Dick», but «The Story of a White Whale» by Chilean writer Luis Sepúlveda, about a sperm whale that protected the settlement of Lafkenche - sea people, members of which, according to legend, could transform into whales for funeral rites. I wrote my text with a balance of rhythm, poetry, and the idea that traveling underwater and any migration is actually a superpower - perhaps people around the world should reflect on this idea?

how can we go without Netflix?

Somehow it happened that since 2014, whales for me personally are intertwined with war. Such incompatible essences on the screen of my phone and computer. On Netflix, I didn't watch any single film or series related to the war theme, but I did watch documentaries about garbage, magical Andes, penguins, and a bunch of works showing that our planet may come to an end. The documentary «Blackfish» about a male orca, whom people named Tilikum after catching him small in the sea and separating him from his mother, became important. When the animal grew up, it killed several trainers. The film tells about the orca shows organized by SeaWorld. For training and performances, they caught baby orcas and separated them from their mothers, putting these animals in the enclosed space of narrow pools. In one of such pools, a female orca gave birth to a baby. And after some time, it was decided to separate him from his mother clearly for their commercial exploitation needs. When the baby was taken away, the mother orca was very anxious and for some time made very loud sounds, which are inaccessible to the human ear. Such sounds in whales echo for a very long distance. So the mother was calling her child.

новини, які я вже не можу запам'ятовувати, але це лише здається

Мені важко не проводити паралелі з війною. Я читаю кожен день про людське горе і його так багато, що мені здається, ніби я в голові вже не затримую цю інформацію, лише щоразу читаю про нове горе. Новини з сенсативного контенту відкриваю, дивлюсь і закриваю. Мої очі звикли на екрані телефону бачити відірвані руки і ноги, мої вуха звикли чути сльози. Мені здається, що я не відчуваю нічого. Однак історія про костаків витягла з пам'яті таку новину. Минулого року під час евакуації з Маріуполя у фільтраційному таборі розділили матір-військову медиківку і її дочку, якій було всього 4 роки. Однозначно, дівчинка, не могла йти в полон, куди забрали її матір. Червоному Хресту, на щастя, вдалося переконати російських окупантів, щоб дівчинку з чужими людьми відправили автобусом до Запоріжжя, де її забрала до себе бабуся. Мама вийшла з полону під час обміну у жовтні минулого року. Ця історія закінчилась добре. Я не уявляю, які емоції переживала ця жінка, коли її розлучали з донькою, та ще й такою малою, яка потребує опіки. Я подумала, що відстань – умовна категорія, усе зі всім пов'язано. Екологічне лихо, яке спричиняє російська агресія проти України кожен день – стається не лише в Україні, а й в усьому світі. Пил і токсичні речовини від боєприпасів розносять вітер по усьому світу.

чи прокляття можна зробити благословенням?

На китів уже заборонено полювати, заборонено тримати їх в неволі і проводити шоу. Невже ми їх гуманізували? Невже поміряли китів людиною? Чому ми досі міряємо усе людиною? Міряти світ китами мені більше до вподоби ще з дитинства. Міряти їхнім рухом і постійним переміщенням. Можливо колись усі стануть мігрантами. Це звісно схоже на фікцію з антиутопії, але те, що все більше й більше людей покидатиме свої домівки чи то через війну, чи через посуху, голод, кліматичну кризу – не така вже примарна. Ми можемо на це дивитися з перспективи вигнання, жертви, але й можемо бути, як кити – панувати над глибинами і простором. Бути в дорозі – це досвід, який проявляє людську чесність, виявляє фальш, дає силу, бо ми самі завжди з собою.

News that I can no longer remember, but it just seems so

It's hard for me not to draw parallels with the war. I read about human grief every day, and there's so much of it that it seems to me as if I'm no longer retaining this information in my head, I'm just reading about new grief each time. I open the news with sensational content, look at it, and close it. My eyes are used to seeing severed hands and legs on the phone screen, my ears are used to hearing tears. It seems to me that I don't feel anything. However, the story about the orca pulled out such news from my memory. Last year during the evacuation from Mariupol in the filtration camp, a mother - a military medic, and her daughter, who was only 4 years old, were separated. Undoubtedly, the girl couldn't go to captivity, where her mother was taken. Fortunately, the Red Cross managed to persuade the Russian occupiers to send the girl by bus to Zaporizhzhia with strangers, where her grandmother took her. The mother was released from captivity during the exchange in October last year. This story ended well. I can't imagine what emotions this woman went through when she was separated from her daughter, who is still so young and needs care. I thought that distance is a conditional category, everything is connected with everything. The ecological disaster caused by Russian aggression against Ukraine every day - occurs not only in Ukraine but also in the whole world. Dust and toxic substances from ammunition are carried by the wind all over the world.

Can a curse be made a blessing?

Hunting whales has already been banned, as well as keeping them in captivity and putting on shows. Have we humanized them? Have we measured whales by human? Why do we still measure everything by human? Measuring the world by whales is more to my liking since childhood. Measuring by their movement and constant displacement. Maybe someday everyone will become migrants. This of course sounds like fiction from a dystopia, but the fact that more and more people will be leaving their homes due to war, drought, hunger, or the climate crisis - is not so spectral. We can look at this from the perspective of exile, victimhood, but we can also be like whales - rule over the depths and space. Being on the road - it's an experience that reveals human honesty, reveals falsehood, gives strength, because we are always with ourselves.

NANO OPERAS

music theater miniatures about event and echo

About whales and mushrooms, magic and loss, night and fog.

The four music theater miniatures are designed for a very small audience. They are arranged together in the space and exist both independently and connected.

In the club cellar, a strange, tragic, hopeful, and somehow meaningful universe emerges.

It is shaped by the perspectives of those present and becomes more than the sum of its individual parts..

Texts: Julia Gonchar | Iryna Harets | Tetiana Kytsenko | Olha Matsiupa |

Performance: Essi | Burçin Keskin | Annika Nippoldt | Katharina Sim |

Ukrainian Voice: Tetiana Kytsenko |

Direction: Ruth Schultz | Margo Zālīte |

Musical Direction: Kai Niggemann |

Stage and Costume: Katya Markush |

Lighting and Design: Sascha Görg |

Dramaturgy: Julia Gonchar | Sandra Reitmayer |

Production Management: Kristina Wydra |

Photos: Kai Niggemann |

Press and Public Relations: Neurohr & Andrä |

Zine designer: Darya Halina |

A Paradeiser production with texts by authors from the Theater of Playwrights, Kyiv. Supported by the Performing Arts Fund through the funds of the Commissioner of the Federal Government for Culture and Media as part of NEUSTART KULTUR, the Cultural Office of the City of Cologne, the Ministry of Culture and Science of the State of North Rhine-Westphalia as part of the concept funding for theaters in North Rhine-Westphalia.

In cooperation with 647FM, Cologne, and Pathos Theater, Munich.

Paradeiser Performance e.V. is supported by the Rheinenergiestiftung Cultural Foundation.

НАНО ОПЕРИ

музично-театральні мініатюри про подію та відлуння

Про китів та гриби, магію та втрату, ніч та туман.

Ці чотири музично-театральні мініатюри призначені для дуже маленької аудиторії. Вони присутні разом у просторі та існують як окремо - так і разом.

У підвалі в клубі з'являється дивний, трагічний, сповнений надії та у певному сенсі змістовний універсум. Він формується поглядами присутніх і стає більшим за суму окремих частин...

Тексти: Юлія Гончар | Ірина Гарець | Тетяна Киценко | Ольга Мацюпа |

Виконавці: Ессі | Бурчін Кешкін | Анніка Ніппольдт | Катаріна Сім |

Український голос: Тетяна Киценко |

Режисери: Рут Шульц | Марго Заліте |

Музичне керівництво: Кай Ніггеманн |

Сцена та костюми: Катя Маркуш |

Світлотехніка та дизайн: Саша Герг |

Драматургія: Юлія Гончар | Сандра Райтмайер |

Керівництво виробництвом: Крістіна Видра |

Фото: Кай Ніггеманн |

Преса та робота з громадськістю: Нойрор і Андре |

Дизайнерка зіну: Дар'я Халіна |

Вистава Paradeiser з текстами авторок з Театру Драматургів, Київ. Підтримано Фондом виконавських мистецтв за допомогою уповноваженого урядом Бундестагу з культури та медіа у рамках проекту NEUSTART KULTUR, відділом культури міста Кельн, Міністерством культури та науки землі Північного Рейну-Вестфалії в рамках підтримки концепції театру землі Північного Рейну-Вестфалії.

У співпраці з 647FM, Кельн та Pathos Theater, Мюнхен.

Paradeiser Performance e.V. підтримується культурним фондом Rheinenergiestiftung.

RheinEnergie
Stiftung | Kultur

Ministerium für
Kultur und Wissenschaft
des Landes Nordrhein-Westfalen

 674FM

NRW LANDESBÜRO
FREIE DARSTELLENDEN
KÜNSTE

Stadt Köln

Kulturamt

**NEU
START
KULTUR**

FONDS
DARSTELLENDEN
KÜNSTE
PROZESSFÖRDERUNG